

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

MEDISCHE ADVIEZEN IN EEN MEDISCHE RUBRIEK VAN EEN GROOT DAGBLAD.

Onlangs kwam een patiënt op mijn spreekuur met een verwijsbrief van den huisarts, waarin deze mij verzocht patiënt na te zien en zoo noodig te behandelen voor aambeien en tevens inzage te nemen van een door patiënt uit het *Volksblad* geknipt strookje van de rubriek „medische vragen”, waarop het volgende te lezen stond:

„M. J. te Alkmaar. Vraag Uw arts een verwijsbriefje naar de polycliniek van prof. NOORDENBOS, Binnen-Gasthuis, Amsterdam. Daar worden aambeien meestal behandeld met inspuiting en wel ambulantly”.

Nieuwsgierig geworden naar den inhoud dezer rubriek verzocht ik patiënt mij een ander nummer van deze krant te zenden (deze rubriek is ondertekend met de initialen L. H.), waaraan ik de volgende adviezen ontleen:

„L. H. te Alkmaar. Neurasthenische bezwaren als door U ondervonden, bestrijdt men niet met medicamenten, doch door een verstandige levenswijze; vroeg naar bed, vroeg op, lichaamsbeweging zooals zwemmen, roeien, wandelen, fietsen, koude afwassing. Verder veel groenten, vruchten, weinig vleesch. Den arbeid rustig doorzetten en met de studie wat temperen, enz”.

„A. B. te Winschoten. Het spreekuur van de specialisten is vrij, ik meen ook, dat men zonder doktersverwijsbriefje toegelaten wordt tot de universiteitspoli-cliniek te Groningen. Het best is, dit aan den pedel van de universiteit te vragen”.

Ik wil niet over het nut en het gevaar van dergelijke krantenadviezen door medici zonder persoonlijk onderzoek uitweiden, maar het wil mij voorkomen, dat collega L. H., die blijkbaar veel voorliefde heeft voor behandeling op universiteitspoli-clinieken, zóó zelfs, dat hij in het laatste advies de bemiddeling van den pedel laat inroepen om den patiënt buiten den huisarts om het beloofde land te kunnen laten betreden, hier en daar zondigt tegen de in medische, althans Maatschappijkringen als juist geldende opvattingen.

Afgezien van het voorbijgaan in deze adviezen van den huisarts (naar wien hij bij andere adviezen wel verwijst) heeft L. H. er blijkbaar niet of niet voldoende aan gedacht, dat een deel zijner lezers lid van een ziekenfonds is, dat tegenwoordig door de meeste ziekenfondsen practisch alle medische hulp verleend wordt — in Alkmaar bestaat er althans zulk een ziekenfonds — en dat het verwijzen van zulke fondspatiënten naar een universiteitspoli-cliniek buiten het gebied van dat fonds, zonder verwijsbriefje van den huisarts, *niet* door dat fonds gehonoreerd wordt en voorts niet onbelangrijke geldelijke offers aan reiskosten meebrengt voor den patiënt.

Ook behoeft men niet ver door te denken om in te zien, dat nu en dan ontevredenheid van zieke fondsleden het gevolg zal zijn van deze adviezen, want, nietwaar, als in de krant en dan nog wel in de medische rubriek te lezen staat „daar moet je wezen” dan is dat toch wel het beste bewijs, dat het eigen ziekenfonds geen voldoende hulp kan verstrekken.

Het leek mij zowel in het belang der patiënten als in dat der huisartsen en in-medische-rubrieken-adviezen-gevende medici, èn in dat der ziekenfondsen gewenscht, hierop de aandacht te vestigen.

Alkmaar, 26 September 1935.

J. M. VAN DAM.

MEDISCHE VRAGENRUBRIEKEN IN DE LEEKENPERS.

Een recent voorbeeld van de ongewenschte werking van deze rubrieken moge hier volgen.

Een mijner patiënten gebruikt op mijn voorschrift geregeld laxantia. Toen ge-

twijfeld werd aan de juistheid van mijn advies, dat het voortgezette gebruik hiervan geen kwaad kon, werd den redacteur van genoemde vragenrubriek dezelfde vraag voorgelegd, die natuurlijk uit hoofde van zijn relatie met het dagblad verplicht was deze vraag te beantwoorden. Het advies luidde tegenovergesteld aan het mijne. Daar het publiek, dat zich op deze wijze op medisch gebied laat inlichten, gewoonlijk behoort tot een groep, die van arts verwisselt als van een hemd, zal ik verder maar zwijgen over de gevolgen, die deze kwistige verspreiding van de medische wetenschap voor mij persoonlijk gehad heeft; het leek mij in het algemeen belang echter wel gewenscht, dit geval even mee te delen.

Amsterdam, 29 September 1935.

A. NORDEN JR.

AAN HET DAGELIJKSCH BESTUUR DER MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

Tot mijn zeer groot leedwezen is er een betreurenswaardig misverstand ontstaan daar waar ik sprak van een „misleidende onwaarheid”, als zou deze van U zijn uitgegaan.

Geen oogenblik zijn mijn gedachten in dit opzicht naar U uitgegaan. Zooals reeds in vóórgaande ingezonden stukken door mij is gewezen op „misleidend” klinkende woorden en gebaren van Centraal Beheer, zoo ook heb ik hier uitsluitend bedoeld: dat Centraal Beheer in zijn geschriften doet uitkomen op misleidende wijze alsof het noodig is, dat de artsen hun handteekening plaatsen, om de bij Centraal Beheer verzekerden te kunnen behandelen. Daar wij geen overeenkomst wenschen, behoeven wij geen handteekening te plaatsen, evenmin als zoo iets van ons gevraagd wordt door andere vereenigingen.

Voor zoover mijn geschrift aanleiding is geweest tot dit misverstand betuig ik U mijn welgemeende spijt.

Hontenisse, 30 September

C. A. CAMMAERT.

NOG LANGER MAATSCHAPPIJ-LID?

Nu de zaak wat bezonken is en duidelijk blijkt, dat, evenals indertijd bij de Volharding in den Haag, ook hier in de gemeente Velsen, waar een vrijwel soortgelijke strijd gestreden is tusschen de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst en de zoogenaamde Federatieziekenfondsen, wederom de overwinning niet aan de zijde van de Maatschappij is, dat integendeel de Maatschappij weder, hetzij tengevolge van een stroeve houding van de tegenpartij, hetzij tengevolge van gemis aan psychologisch inzicht van den vertegenwoordiger der Maatschappij of door diens weinig soepele houding, een ernstige nederlaag heeft geleden, nu komt steeds meer de vraag naar voren: Nog langer Maatschappij-lid?

De jonge artsen toch meenen telkens weer bij het intreden in den gemeenschappelijken strijd om het bestaan een sterken ruggesteun in de Maatschappij te zullen vinden, waarin ze steeds weer opnieuw worden teleurgesteld en dan later het gevoel krijgen van met een kluitje in het riet gestuurd te zijn. Door allerlei bepalingen worden ze gebonden en aan hun plichten herinnerd, terwijl, als het op rechten aankomt, ze bitter ontgoocheld worden.

Moeten we nu dat groote geheel, waarop we als artsen zoo trotsch zijn, dan heelemaal niet waardeeren? Moeten we, door bedanken voor de Maatschappij, dan toonen, dat het voor ons slechts een ornament is, een sinecure? Het gevoel van saamhoorigheid blijft bestaan, maar het berust slechts op ideëele en ethische gronden. We bedanken dus niet!

Bovenstaande verzuchting moet me van het hart. Een langdurige levenservaring brengt me tot die overtuiging. De jonge artsen worden niet voldoende